



Lopend Vuurtje

CLUBBLAD SCOUTING "DE WÂLD SWALKERS" DRACHTEN

JAARGANG: 7 NUMMER: 1 DATUM: MAART 2001

REDACTIONEEL

Om "Ik kan het niet openen", "verlost" te zijn van "omzettingsproblemen" en om nog meer van dit type problemen te omzeilen, heeft de redactie besloten in het vervolg het Lopend Vuurtje niet meer in het beste tekstverwerkingsprogramma WordPerfect, maar in het technisch veel mindere programma WORD op te maken.

Dat betekent tevens dat we kopij vanaf nu graag opgemaakt in WORD ontvangen. Tevens heeft dit er toe geleid dat het Lopend Vuurtje met ingang van dit nummer een iets andere opmaak kent.

De redactie

NATIONALE SCOUTING DAG 24 MAART 2001



Landelijke Ledenactiviteiten



Ieder jaar wordt er door alle scoutinggroepen in Nederland een speciale dag georganiseerd waarbij zij laten zien welke activiteiten er binnen Scouting worden georganiseerd. Wij presenteren ons ook ieder jaar. Soms in het centrum van Drachten, bij het AZC een fietswedstrijd voor het goede doel of een activiteit op het terrein van Maartenswouden.

Iets geheel anders

Dit jaar iets geheel anders. Een open dag bij ons clubhuis! Alle speltakonderdelen laten zien wat zij zoal doen, er is een scoutingcafé met een infomarkt en er wordt voorlichting gegeven over Scouting in het algemeen en onze Groep in het bijzonder.

Ouders, verzorgers, vrienden en kennissen, ooms en tantes, opa's en oma's en overige belangstellenden kunnen dan meebelevan waarom onze leden zo graag elke week naar Scouting gaan en zij met zoveel ervaringen terugkomen van de kampen.

Dus noteer in uw agenda: zaterdag 24 maart 2001 om 14.00 uur bij ons clubhuis. Stel onze leden (uw kinderen) niet teleur en kom in ieder geval.

Wij als leiding van de groep beschouwen uw belangstelling als steun in de rug, een steun die iedere vrijwilliger nodig heeft om enthousiast door te gaan.

SCOUTING "DE



WÂLD SWALKERS" EN HAAR TOEKOMST

Iedere week spelen wij met veel plezier het spel van scouting bij ons clubhuis aan de jachthaven. Naast onze leden hebben wij daar verschillende dingen bij nodig. Denk maar eens aan leiding, bestuur, accommodatie en spelmateriaal. (zoals boten en tenten)

Goede doen

Onze groep is op dit moment een goede doen. Vorig jaar waren wij de snelst groeiende groep in Friesland, wij zijn redelijk goed voorzien in leiding, hebben een schitterende accommodatie en de conditie van ons materiaal is ook goed te noemen.

Kwaliteit

Maar hoe is de toestand over een aantal jaren? Leiding wordt ouder, verhuist eventueel, gaat studeren, krijgt andere interesses enz. enz. Het onderhoud van het materiaal? Hoeveel leden hebben wij dan en kunnen wij een kwalitatief goed spel blijven aanbieden?

LOPEND VUURTJE - MAART 2001

www.scoutingdrachten.nl

info@scoutingdrachten.nl

LOPEND VUURTJE BLAD: 1

Antwoorden

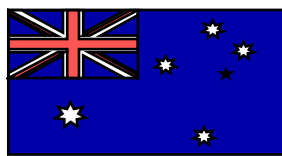
Op al deze vragen proberen wij (leiding en bestuur) in de komende tijd een antwoord te geven.

Het doel hiervan is om de conditie van onze groep nog verder te versterken zodat een nog hogere spelkwaliteit aan onze leden kan worden geboden.

In de komende edities van het Lopend Vuurtje zal ik u(jullie) op de hoogte houden van onze vorderingen.

Tim Blok
Groepsbegeleider

OJ-FROM-OZ



Tijdens de olympische spelen werd ik vaak gevraagd om nog eens de naam van die goede Nederlanders te zeggen. Ik weet dan ook niet hoe vaak ik de naam Pieter van den Hoogenband, Inge de Bruijn, Leontien van Moorsel en Marc Huizinga heb gezegd. Leuk was altijd dat ze het dan zelf ook probeerden uit te spreken. Na veel spraakverwarringen besloten ze dan toch maar om het niet te proberen en gewoon de nicknames voor hun te gebruiken. Als Inky, Dutch Pete(klonk als Lee.ontien en gewoon Marc. Jammer maar begrijpelijk. Ik kan zelf ook maar met moeite die Japanse, Slavische en Latijns Amerikaanse en Australische importnamen uitspreken.

Zeg niet in OZ....(Engels voor gevorderden)

Zeg niet tegen een vet iemand het woord dikzak, of tegen een Nieuw Zeelandse doedelzak speler dat hij de doedelzak bespeelt. Maar zonder bloedneus kom je niet weg bij de laatste zeg niet tegen iemand die een bouwplaats of voor een bouwbedrijf werkt dat hij een "bouvvakker" is.

Cars

Auto's zijn hier gebruiksvoorwerpen, zeker op het platteland, om de gebieden buiten de steden maar even zo te noemen. Waar in Europa de auto van allerlei showartikelen wordt voorzien lichtmetallic velgen, stereo installaties, spoilers, etc Worden auto's hier met een Bullbar uitgerust voor als je een kangaroo aanrijdt. Of een koe. De andere "luxe" die ze zich veroorloven is een UHF

bakkie in de auto. Auto's worden hier ook niet gewassen. Ze regenen wel schoon.

Inwoners en zo.....

Een kort inwoners vergelijk. Nederland heeft bijna 16 miljoen inwoners. Australië bijna 19 miljoen. De Ozzies leven verspreid over een heel continent. De



Nederlanders op een stukje land wat kleiner is als Tasmanië. Steden liggen ver uit elkaar, afstanden van enkele honderden kilometers zijn normaal.

Ik mag niet klagen. De pub is 9 km verderop en de supermarkt(dichtsbijzijnde) en de pizzeria zijn ruim 30 km verderop.

Economie

De Australische economie loopt niet zo goed. Er wordt meer geïmporteerd dan geëxporteerd en dan wordt er geïmporteerd wat er net geëxporteerd was. De regering is een reclame campagne gestart om het duurdere Ozzie produkt met "Australië made " aan te prijzen. Hoewel import produkten ongeveer de helft goedkoper zijn werkt het ook nog.....

Otte-Jacques van Elselo

WV-HIKE 2001 **'MET DE FRANSE SLAG'**

Zaterdag 17 februari was het weer eens zover: HIKE!!! De WV-hike die vooral ver en moeilijk hoort te zijn.

Heren en Dames wachten



Gestart werd er vanuit Drogeham en in 2 groepen gingen de WV'ers op weg via huisnummer-rekenroute en kompas naar Oostermeer waar een post op de heren en dames zou wachten.

De post werd echter nooit bereikt omdat de groepjes een alternatieve route hadden gekozen.

Valse Start

Na deze valse start ging het een stuk beter. Nu moest een lijn met hoeken vertaald worden naar kompaspeilingen en groep 2 bereikte als eerste (na een makkelijke tussenroute) de brug bij Schuilenburg waar drie posthouders in restaurant Skulenboarch de nodige koffie tot zich genomen had.

"Vreetpost"

Deze groep met Chris, Willeke en Hedde kon met een voorsprong van 45 minuten beginnen aan het oleaat (lijn op transparant plastic) die op een kaart bleek te passen die eerst genoeglijk op een bankje in elkaar geplakt moest worden (sadist met schaar was bezig geweest!).

De andere groep (groep 1!) kwam later en had wel (heel slim) een lift in een aanhanger gekregen. Het oleaat bleek niet al te moeilijk en keurig op tijd arriveerde groep 2 bij de vreetpost waar op een picknickplaats de ingrediënten en keukenbenodigdheden gereed stonden voor een heerlijk (voedzaam) avondmaal.



Duisternis

Alleen licht ontbrak en dus werden de aardappelschijfjes op goed geluk lekker bruin en krokant gebakken. Toen die groep de rugtassen weer wilde omhangen kwam ook de andere groep met Michiel, Petra, Jacob en Wierd zijn 'kookkunsten in duisternis' toepassen bij de vreetpost waar begeleider Eric bij hen achterbleef.

Ikzelf liep met groep 2 mee om op tijd bij de laatste post te kunnen komen.

De laatste paar routes leverden geen wezenlijke problemen op en het eindpunt lag in Burgum waar de allerlaatste route die met lijn 10 naar Drachten zou zijn.

22:36

Groep 1 was net op tijd om samen de bus van 22.36 te kunnen nemen. Bij het station in Drachten stonden de taxi's al op ons te wachten om de vermoeide/weggesleten voeten naar het afsluitende 'zwetsen en sterke verhalen' in het eigen clubhuis te brengen. Vermoeide, voldane en 'dit doe ik nooit meer' roepende WV'ers. Volgend jaar geen 30 maar 40 km dus....

Namens de WV, Thijs

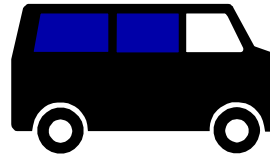
Warner: bedankt voor het heen en weer rijden en vooral voor het vele wachten..

Aflevering 1 in de serie

"HET RODE BUSJE"

(auto's die het vermelden waard zijn)

Niet rood maar blauw...



In dit geval dus ook een rood busje, maar een fel blauwe. Merk Toyota, type Hi..ace. Genoemd naar tekenaar Hiroyoshi

Sharace, maar dat is achtergrond informatie, nog meer achtergrond informatie, er ligt 2,4 liter benzine motor in het vooronder, officieel als aannemers uitvoering geleverd met stoelen voorin en een grote laadruimte. Nu rijdt het rond als personenbusje en heeft derhalve twee banken toegevoegd gekregen en heeft nu 7 zitplaatsen. Oh ja, de reservesleutel is met grijs plakband en ijzerdraad onder de auto bevestigd. Genoeg info denk ik zo.

Veelzijdig als "Het Rode Busje"

Waarom dit blauwe busje in de schijnwerpers? Vanwege zijn veelzijdigheid. Het beroemde en beruchte rode busje is ook veelzijdig, maar kwam nog niet veel verder dan personen en bagage vervoer. Wel makkelijk (bijna) alles past erin. Ik ga op kamp en ik neem mee....! Het zal maar zelden gebeuren dat het niet in het rode busje past. Bierfeest, tafels en banken? Past probleemloos. Oma van de grote keukentent? Makkelijk! Ietsje moeilijker dan, 17 aangeschoten Harley rijders? Passen en meten maar het wil.

Hoe kan het blauwe busje veelzijdiger zijn dan het rode busje als het rode busje dit allemaal kan? Het blauwe busje is zelfs kleiner dan het rode al heeft het wel een iets groter laadruim.

Het blauwe busje begon zijn leven toen 34 ooevaars(een busje is best zwaar) hem heel voorzichtig neerzetten in de fabriekshal van Toyota.

Dikke kale Japanse chefmonteur

Wie zijn moeder is heeft hij nooit zeker geweten, maar aannemend dat de eerste die je ziet je moeder is, mogen we ervan uitgaan dat die dikke kale Japanse chefmonteur zijn moeder is. Het busje zou na zijn landing meteen gaan studeren. Hij wou graag doctor in de moderne bustechnologie worden. Zover is het nooit gekomen. Van de ene op de andere dag was zijn fabrieksleven voorbij. Eerst werd hij op een vrachtauto gezet, waarna hij aan boord van een heel groot schip ging.

Ik wil niet op zondag uit bed worden gehaald

Zijn leven veranderde pas echt toen hij werd verkocht aan een kleine tenger man die hem zou gaan gebruiken als bedrijfswagen. Trots als het busje was kreeg het stickers op zijn deuren met de naam en het telefoonnummer van zijn baas erop. (Dat het rode busje dit niet heeft valt wel een beetje te begrijpen, ik wil ook niet op zondag uit mijn bed gebeld worden). Als rijtuig van een electro-onderhoudsmonteur gingen drie kwartalen voorbij. Toen ging het busje onder de hamer. Zijn nieuwe eigenaren verwijderden eerst de stickers en plaatsen twee banken in de laadruimte. Nu werd het een gezinsauto. Bagage en personen vervoerend deed het busje vrolijk zijn werk. Tot op een dag de achterste bank (tijdelijk) werd verwijderd. Een tussenschot werd geplaatst om het achterste gedeelte af te sluiten. Rubbermat in het achterste gedeelte en klaar was ons busje voor het vervoer van een Alpaca.

Zo was het busje opeens een personen/vee en goederen transporter. Enige tijd later om precies te zijn 8 dagen werd ook de andere bank verwijderd; het schot werd verplaatst en er werd een grotere rubbermat in gelegd. Vijf Alpacas in de bus, 3 volwassenen en een kind.

Boodschappen doen

Een dag later was het busje als personen auto weer naar de stad om boodschappen te doen. Zelfde effect als met het rode busje. Alles past erin: Kinderwagen, strobalen, citroenenboom, veel (heel veel) boodschappen en vier personen. Op deze manier slijt dit toch wel zeer veelzijdige busje een toch wel

noemenswaardig bestaan wat zich in ieder geval kan meten met dat van het rode busje. Toch is hij nog geen anderhalf jaar oud. Oh ja een minpuntje, hij heeft nog geen trekhaak.

P.S. OFWEL PETER SPREEKT

Vaak heb ik inspiratie om een stukje voor het Lopend Vuurtje te schrijven, heel soms heb ik die niet (overkomt me vast geen tweede keer).



Voor dit nummer hoefde ik niet zelf een onderwerp te bedenken, dat was voor mij bedacht. Ik kreeg onlangs als marsorder: Peter schrijft een stukje over de BP-tocht. Ach, ik wil niet altijd de discussie

aangaan, laten zien wie de baas is en bewijzen dat een goede voorzitter zelf keuzes kan maken. Dus daarom dit keer heel gehoorzaam een stukje op verzoek. Daar gaat ie dan:

Harlingen

Afgelopen 24 februari was het weer zover: de Baden Powellwandeltocht moest weer gelopen worden. Dit keer was de tocht georganiseerd door de beide scoutinggroepen in Harlingen. Dat belooft dus een tocht langs dijken en met vergezichten over weidse weilanden. Wel weer heel wat anders dan door de bossen of wâlden.

Afzeggen

's Ochtends vroeg werd verzameld bij ons clubhuis. Alle speltakken hadden het vervoer



goed geregeld en er stond een hele karavaan klaar om iedereen naar Harns te vervoeren. Jammer dat er dan toch rijders op

het laatste moment afzeggen. Gelukkig was er in andere auto's nog ruimte, zodat iedereen toch mee kon.

Gezellig

In lange colonne vertrokken we. En zo'n colonne is lastig bijeen te houden. Maar goed, we bereikten toch allemaal Harlingen. Wat mij opviel was dat de meeste chauffeurs gewoon bleven en de tocht meegelopen hebben. Ik snap het wel: het was wat te ver weg om even heen en weer te rijden, maar toch vond ik het erg gezellig dat deze ouders meeliepen.

Gelukkig....een watergroep

Zoals gewoonlijk werd er gezamenlijk geopend. En dit keer was het een opening door een watergroep. En dat is te merken. Geen vlaggehijs, wetgeopdreun of ander vertoon. Nee, gewoon gezamenlijk even de Hokey Pokey (om warm te worden) en vervolgens van start. Omdat eerst de 5 kilometer vertrok, moest de rest even wachten. Om deze tijd aangenaam door te brengen, besloot de ceremoniemeester een paar Esta's een liedje te laten zingen, nog wel voor de microfoon. Gelukkig lag er sneeuw en werd de ceremoniemeester vol in de snufferd getroffen. Dat zal hem leren!! (Dader: Goh, anders gooi ik altijd mis...)

Brand



Niet snel daarna vertrokken wij voor de 10 kilometer. Inderdaad een tocht door de weilanden en over dijken. En veel door de haven en stad. In het centrum van Harlingen was het eindpunt van de tocht in het clubhuis van de landgroep uit deze plaats. Hier kregen we soep en broodjes. Het clubhuis van deze groep is een pakhuis en via een smalle trap en gangetjes kwamen we op de zoveelste verdieping in een lokaal waar we even konden zitten. Heel even flitste me toch door het hoofd: "Hoe komen we allemaal hier snel uit, als er brand uitbreekt?"

Loopritme

Er reed een pendelbusje van het ene clubhuis naar het andere, zodat chauffeurs de auto's konden halen. Maar ja, als wij eenmaal in het juiste loopritme zitten en het goede tempo te pakken hebben, laten wij ons niet pendelen. (Ik heb het hier exclusief over de zeeverkenner en hun oudere meelopers!!) Dus die laatste (en dus extra) kilometers, liepen we fluitend. Zonder kleerscheuren bereikten we onze auto's en reden we terug naar Drachten.

Rijdende en meelopende ouders

Tot slot toch nog even de complimenten voor alle betrokken leiding voor de goede organisatie van het vervoer naar Harlingen. En de rijdende en meelopende ouders: bedankt voor het rijden en meelopen. Ik vind dat we terug kunnen kijken op een geslaagde dag.

Peter S.

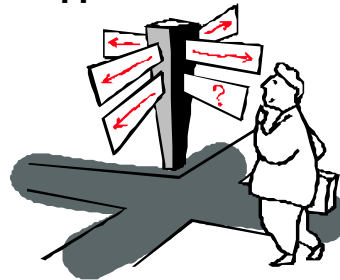
IN HET SPOOR VAN DE FRIESLAND TRAIL

Enigszins gespannen betreden we, Thijs, Rutger, Michiel, Chris, Marjorie en Wouter het Startpunt van de Friesland trail. O jullie weten niet wat de Friesland trail inhoudt?. Dan even een uitleg:

Het is een uitputtingsslag voor boven de 18. Je weet niet waar je moet beginnen en je weet niet waar je zal eindigen.

Verward? Lees het verslag maar verder door dan snap je het vanzelf.

Proppen



Afijn onze groep genaamd "who the fuck is brother tuck," (Tim zit in de organisatie dus je weet maar nooit) meld zich om 18.00 aan de vertrek tafel. We krijgen het routeboekje en een kopietje van een kaart waar het startpunt op staat aangegeven. Er klopt iets niet aan de kaart. Aha, de kaart is in vier stukken verdeeld, doormekaar geschud en weer aanmekaar gekopieerd. Met behulp van een schaar en plakband is dat zo verholpen. Buiten staat de auto en de moeder van Michiel. Met zes man/vrouw en bagage proppen we ons erin. Thijs voorin om de kaart te lezen. Marjorie, Rutger, Michiel op de achterbank met Chris gestrekt op de knieën en ik dubbelgevouwen tussen de rugzakken in de achterbak. De auto klapt bijna door de achterveren maar we halen het en barsten uit de voegen op een donkere parkeerplaats aan de rand van een bos.

Wel of geen toegang?

Het thema van de trail is dit jaar Griekse mythen en sagen en **route 1** is in het teken



van de Sfinx. De route aanwijzingen zijn in de vorm van stukjes strippenkaart, kruispunt, en een kompas richting. Geen probleem voor oude rotten zoals wij.

Alleen, telt een pad met een verboden toegangsbord wel of niet mee.


Gelukkig aan het einde van de route vinden we een trailpaaltje en een apenbrug over diep donker water. Eitje.

In de piepzak

Route 2 de Echo. Een route van uitgezette piepertjes. Alleen kan je bij de ene pieper niet horen waar de andere pieper zit te piepen. We waaieren uit tot iemand de piep hoort. Dan rennen we weer gelijk op. Zo nu en dan komt het maantje er lekker door en het terrein is graspollerig. Waar is de regen en de kou? Aan het einde van de pieperoute staan Diadalos en Icaros te wachten. Dat waren de twee lieden die met veren vleugels vlogen. Wij vliegen ook, met een kabelbaan van minstens 50 meter over, alweer diep donker water.

Stapje voor stapje

Het thema van **route 3** zijn de Argonauten en jawel wij ontvangen een gulden vlies. Een goudkleurige schijf folie met streepjes erop getrokken. De hoek waaronder de strepen staan is geeft duidelijk de kompasrichting aan en de lengte van de strepen het aantal passen.

 Je zal maar geen gradenboog bij je hebben. We nemen even de tijd om de grafische informatie om te zetten in een handzaam tabelletje. De een telt en de ander controleert de telling en twee houden de kompasrichtingen in de gaten. Het gaat kras over de heide maar na vijftien verschillende richtingen en afstanden komen we op 60 meter van het eindpunt uit.

Ingewikkeld

Samen met het gulden vlies hadden we rolletjes papier, met zo te zien willekeurige letters erop, gekregen met een rond stukje hout. Dit hebben we nodig voor **route 4** de Thyrsos. Voor de niet klassieken onder ons, de Thyrsos is een staf met wingerd loof omwonden en symbool voor het eeuwige leven. Het duurt even maar dan komen we op het idee dat als je een rolletje papier om de staf heen wikkelt je in de lengterichting van de staf woorden kan lezen Deze woorden vormen samen weer een stukje route beschrijving. We vervolgen onze weg over modderige zandpaden. Bijna aan het einde is een net over het kanaal gespannen. Eerst gooien we de bagage naar de overkant en dan laten we ons in het net naar beneden rollen. Op het diepste punt klauteren we weer omhoog. Het net voelt niet echt betrouwbaar aan. Maar goed dat Hessel ver achter ons zit.

Onderwereld



Het begin van **route 5** start met een tocht in de Hades. Iemand moet op een surfplank door een rioolpijp naar binnen om daar een doos van Pandora te halen. Chris is gek genoeg en langzaam zien we hem door de duistere pijpmond verslonden worden. Het duurt even, hij zal toch niet klem zitten, maar dan komt aan de andere kant een lichtje tevoorschijn. De doos van Pandora is in ons bezit en de Ogen van Medusa wijzen ons de verdere weg. Een reflector route dus. Alleen wat staan die reflectoren een tering eind uit elkaar. Dezelfde tactiek die ons heeft geholpen bij de piepers biedt uitkomst. Maar bij een brede asfaltweg die overgestoken moet worden, of niet? stagneert de tocht. Even tijd voor een korte pauze een boterhammetje gaat er wel in. Dan kijken we verder dan onze neus lang is en ontdekken we zowaar een reflector verderop in het bos. Omdat we de andere groepen niet al te veel willen voortrekken ten opzichte van de genen die niet zo'n dreamteam bij zich in de buurt hebben lopen we cool met een boogje verder. De route gaat inderdaad verder en ja hoor daar staat het trail paaltje alweer trots op ons te wachten.

De doos van Pandora

Route 6 moet met behulp van de doos van Pandora worden afgelegd. Dit is een kubusje van papier. Aan alle kanten van de kubus zijn kopietjes van stafkaarten geplakt. Hoe we ook draaien met de kubus we komen er niet uit. Het is om doodziek van te worden. Nog maar eens de beschrijving gelezen. "Alleen de hoop bleef achter in de box." Het zal toch niet... We scheuren de kubus open en inderdaad daar is de route beschrijving. Je kan het ook te moeilijk zoeken.

Verder levert de route geen enkel probleem op het is nu een kwestie van kilometers. Ja Ja. Op een of andere hoogvlakte komt de hoogmoed ten val. Waar zijn we en waar moeten we heen. Thijs en Chris gaan een mogelijke route voorverkennen. Het duurt lang voordat ze terugkomen en een lichte paniek wordt voelbaar. Dom, ze hebben geen mobieltje bij zich. Zoeken en roepen. Contact!!



En ze weten waar de erwtensoep post is.
Glorie Haleluja.

We zakken door de grond

Het Labyrint van Minotauris is het thema van **route-7** Om ons niet te laten verdwalen heeft de organisatie een levenslijn door het labyrint gespannen. Het enige wat we moeten doen is het lijntje goed vasthouden en volgen. Dit stinkt. Dit is te eenvoudig. Uiterst voorzichtig en stapje voor stapje bewegen wij ons voort over het pollige grasland. Daar zakt Rutger tot zijn middel in het moeras. Ondanks alles moeten we toch lachen zeker als Thijs, Gloeiende Gloeiende, met een been wegzinkt. Ik heb nauwelijks de tranen uit mijn ogen als het vlakke stukje grasland voor mij verandert in een diep koud nat gat met eendekroos. Gelukkig niet verder dan tot mijn middel en mijn voeten zijn nog droog. Leve de kistjes. Aan het einde van de lijn vindt een merkwaardige striptease voor drie heren plaats. Gelukkig dat we een B pakket mee hebben. Met de rugzak een flink stuk zwaarder (natte kleren) gaan we verder.

A horse a horse a kingdom for a horse



Als beschrijving van **route 8** hebben we een papiertje waar een aantal kruispunten op staan getekend. Alleen de kruispunten staan niet in de juiste volgorde. Deze route staat in het teken van het paard van Troje. Het zal dus wel iets met paarden te maken hebben. Enige schaakfanatici onder ons weten de paardensprong nog te herinneren. Een vooruit en twee links of rechts, of twee vooruit en een links of rechts. Het aantal mogelijkheden is dus groot.

Door nauwkeurig aan te kruisen welke kruispunten we hebben gehad en door elimineren van de mogelijke opties door beeldherkenning van de kruispunten die we tegen komen, worstelen wij ons door de route. Een uitkijktoren is het eindpunt en bovenop ontvangen we de volgende aanwijzingen.

Zeeziek op het land

De zwerftocht van Odyssee. Dat is de volgende opdracht. **Route 9** We zitten op een heuvelig heideveld en volgens de aanwijzingen zijn her en der vuurtorens aanwezig.

Het enige aanknopingspunt is een lijstje met namen van beroemde Griekse steden en de kompasrichting waarin de volgende vuurtoren te vinden is. Het is dus een kwestie van zo lang mogelijk doorlopen tot dat je een knipperlicht tegenkomt. Dat kan niet moeilijk zijn zolang je maar nauwkeurig de richting schiet. Sommige vuurtorens staan in kuiltjes, andere verdekt achter bomen. Het is duidelijk dat de trail organisatie er een sadistische genoeg in scheidt om ons bezig te houden. Het terrein gaat op en neer, hobbels wisselen zich af met mul zandduin. Voor het eerst deze nacht begint mijn adem wat te versnellen. Ik loop te hijgen als een oude locomotief, wat aan Thijs de opmerking ontlokt "daar komt senior ook aan". Dank je wel. Gelukkig lopen we halverwege tegen Cor en zijn ploegje. Het weerzien tussen vader en zoon is ontroerend en de Fishermans Friends gaat van hand tot hand. Bij de volgende vuurtoren hangen ze nog op onze hielen en we gooien er een tandje bij. Tot ons genoeg zien we ze langzaam uit het gezicht verdwijnen. Daar is de laatste vuurtoren!

Eindelijk erkenning

Aan het begin van **route 10** nemen we een korte pauze om op adem te komen. Bovendien is de route beschrijving in het teken van Pythagoras. Naast een noordpijl staan er daarom wat wiskundige berekeningen die de juiste richting moeten aangeven en de woordjes begin en einde.

Aanvankelijk wil het niet vlotten maar na wat gereken en wat logisch nadenken gestimuleerd door Anton, komen we er achter dat we de kant van het noorden op moeten en dat het einde van de route tussen twee bospercelen nummers moet liggen. De bosperceel nummers zijn te lezen in de decimaal van de uitkomst van de berekeningen.

En ja hoor bij het voorspelde kruispunt zien we weer een trail paaltje staan. Wat zijn ze toch mooi die trail-paaltjes. Dan zien we twee koplampen voor ons uit. Er kan maar Eén gek in het holst van de nacht door het mulle zand ploegen in een vierwielig aangedreven Opel. Tim dus. Na een ogenblik van totale verbijstering dat wij zover gekomen zijn neemt trots de overhand. Zijn lippen stamelen een paar woorden die we met moeite verstaan als "mijn jongens" Meer hoeft er niet gezegd te worden. Hij stapt weer in en slingerend verdwijnen zijn achterlichten het duister in.

Wij lopen verder de andere kant op en komen aan bij de chocolade post.

Het venijn zit hem in de staart

De laatste opgave **route 11**. De Chimira het veelzijdige vuurspuwende monster. Van voren leeuw, in het midden geit en van achteren een draak. Het venijn zit hem meestal in de staart. De Fransen zeiden Chimere = hersenschim, spookbeeld. Dat is de letterlijke omschrijving die wij op ons papier hebben staan. Samen met een plastische tekening van het vuurspuwende monster. Wat nu aangevangen. Naarstig speuren we het bos af op zoek naar aanwijzingen. Niets, nul noppes.



Opeens een kreet van Rutger. Wat blijkt, in de vuurstoot die uit de staart van het monster komt, op de tekening van de routebeschrijving, is vaag een routetekening zichtbaar. Een eitje dus. Helaas is Staatsbosbeheer het niet met ons eens. De laatste vier kruispunten zijn overhoop gehaald door omgekapt bomen en hoge takkenbossen. We laten ons niet misleiden en lopen gewoon door. We verlaten het bos en komen uit op een verharde weg die door weilanden voert. In de verte doemt een hoog gebouw op met helder verlichte ramen, midden in de nacht? Dat is of een bordeel of de eindpost. Een trailpaaltje bevestigt onze bangste vermoedens. Het is de eindpost. Na wat administratieve formaliteiten zetten wij ons aan een tafel en laten ons de Ouzo goed smaken.

Veel later komt Bertine binnen met haar ploeg. Aan onze tafel, inmiddels rijkgevoerd met statiegeld barst een triomfantelijk gejoel los. Ze hebben ons niet ingehaald. Veel veel later komt Hessel met zijn kornuiten binnen strompelen. Is het al zo vroeg.? Kom toch nog maar een paar uurtjes slaap pakken
De friesland trail 2000 zit er op.

Wouter de Man

NIEUWS VAN DE WWW

Waar staat WWW voor is natuurlijk de eerste vraag waarop een antwoord moet worden gegeven. **WWW** staat voor **W**erkgroep **W**ebpagina **W**âldswalkers.



Deze werkgroep bestaat uit de volgende mensen:
Uit het bestuur: Peter Stoelinga. (Peter vormt de hoofdredactie
Uit de groepsraad: Jan Sietse de Boer. (Jan Sietse is de webmaster en m.n.

belast met de technische uitvoering)
Namens het Lopend Vuurtje: Bart Schoppers (Bart is verantwoordelijk voor lay-out, en eindredactie)
Tijdens de ontwikkeling is ook Cor de Boer toegetreden tot de WWW. Cor verzorgt binnen de site een eigen fotopagina. Waarschijnlijk gaat die "Cor's Corner" heten.

Alvorens we daadwerkelijk aan de slag zijn gegaan hebben we eerst een aantal uitgangspunten geformuleerd (zeg maar de formule). We noemen er een paar:

- Site moet informatief zijn voor "buitenstaanders" ofwel een "public relations instrument"
- Site moet snel laden (uitgangspunt is 33K6 modem en werkende met Netscape 3.0 of Internet Explorer 3.01)
- Opbouw moet logisch in elkaar zitten volgens een strak stramien. Bezoekers moet snel basisinformatie kunnen vinden.
- Site moet aansluiten bij reeds ontwikkeld PR-materiaal
- Site moet een goed en volledig beeld geven wat de Wâldswalkers zijn en zoal doen.
- Site moet zeker op termijn een effectief communicatiemiddel zijn binnen de club

Testpanel

Tijdens de opbouwfase is er voortdurend vanuit de werkgroep via internet gecommuniceerd met een zogenaamd testpanel van leden, niet-leden, deskundigen en niet-deskundigen.

Binnenkort

Inmiddels is de site officieus van start gegaan via de server van Vevida.nl. De officiële "start" volgt binnenkort.

De site is te vinden op www.scoutingdrachten.nl